

ЧЕТВРТО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 12543/18

Бранко ГАЛИЋ
против Србије

Европски суд за људска права (Четврто Одељење), на заседању Одбора 10. септембра 2024. године у саставу:

Anne Louise Bormann, *председница*,

Branko Lubarda,

Sebastian Rădulețu, *судије*,

и Simeon Petrovski, *заменик секретара Одељења*,

Имајући у виду:

представку (број 12543/18) против Републике Србије коју је 6. марта 2018. године, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), Суду поднео држављанин Србије, г. Бранко Галић (у даљем тексту: „подносилац“), рођен 1959. године, који живи у Зрењанину, а кога је заступао г. К. Ранков, адвокат из Зрењанина;

одлуку да се о притужбама према члану 6. у вези са правом на правично суђење и према члану 1. Протокола број 1. који се односи на мирно уживање имовине подносиоца, обавести Влада Србије (у даљем тексту: „Влада“), коју заступа њена заступница, гђа З. Јадријевић Младар, заступница Републике Србије пред Европсим судом за људска права, и да се остатак представке прогласи недопуштеним;

Запажања страна у спору;

Након већања, одлучује како следи:

ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

1. Представка се односи на наводну повреду права подносиоца према члану 6. и члану 1. Протокола број 1 уз Конвенцију у стечајном поступку који се водио над предузећем у коме је он био једини власник, на основу законских одредаба које су накнадно проглашене неуставним од стране Уставног суда.

2. У јануару 1991. године, подносилац је основао приватно предузеће „Гранд Експорт – Импорт“ (у даљем тексту: „предузеће“), које се бавило производњом и трговином робе и пружањем услуга у области пољопривреде и живинарства.

3. Како је рачун предузећа био у блокади више од три године за износ већи од 25.000.000 динара (RSD), Народна банка Србије је обавестила Привредни суд у Зрењанину, који је отворио претходни стечајни поступак и одредио рок за уплату аконтације за покриће трошкова тог поступка.
4. Привредни суд је 16. јуна 2010. године отворио стечајни поступак над предузећем и, након што је закључио да не постоји интерес поверилаца и стечајног дужника за спровођење стечаја, закључио стечајни поступак и прогласио банкрот над предузећем.
5. Дана 24. августа 2010. године, предузеће је избрисано из регистра привредних субјеката, а његова преостала имовина је пренета на државу на основу чл. 150–154. Закона о стечају.
6. У „Службеном гласнику Републике Србије” је 25. јула 2012. године објављена одлука Уставног суда којом се поједине одредбе Закона о стечају, укључујући чл. 150–154, које уређују пренос имовине ликвидираних предузећа на државу, проглашавају неуставним.
7. Дана 22. априла 2014. године, подносилац је тражио од Привредног суда у Зрењанину да преиначи своју пресуду од 16. јуна 2010. године, позивајући се на члан 61. Закона о Уставном суду којим се овлашћују лица чија су права повређена коначним појединачним актом донетим на основу општег акта да траже од надлежног органа да, у прописаном року, измени такав појединачни акт.
8. Привредни суд у Зрењанину је 28. априла 2014. године одбацио захтев подносиоца као неблагоприятан, јер је поднет ван рока од шест месеци који је почео да тече од дана објављивања одлуке Уставног суда у „Службеном гласнику Републике Србије”.
9. Подносилац се притуживао на основу члана 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1. да стечајни поступак није био правичан, јер је коначна пресуда била заснована на одредбама Закона о стечају које је Уставни суд накнадно прогласио неуставним.

ОЦЕНА СУДА

10. Влада је уложила приговор на статус жртве подносиоца, тврдећи да стечајни поступак није утицао на њега већ само на предузеће.
 11. Иако се Суд слаже да се предметни случај тиче неликвидности предузећа и преноса његове имовине на државу, он напомиње да је након окончања стечајног поступка предузеће избрисано из регистра привредних субјеката и да је, сходно томе, било немогуће да се као правно лице обрати Суду. Штавише, Суд узима у обзир неспорну чињеницу да је подносилац био оснивач и једини акционар предузећа. Сходно томе, Суд закључује да подносилац може тврдити да је жртва наводне повреде Конвенције која утиче на права предузећа (упоредити са *G.J. против Луксембурга*, број 21156/93, ст. 23. и 24, од 26. октобра 2000. године). Према томе, приговор Владе мора бити одбијен у том погледу.
 12. Влада је такође тврдила да подносилац није на одговарајући начин исцрпео делотворне домаће правне лекове, с обзиром на то да није благовремено захтевао да се оспорена одлука измени у складу са чланом 61. Закона о Уставном суду. Она је доставила 17 одлука домаћих привредних судова, донетих током 2012. и 2013. године, којима су измењене правоснажне одлуке привредних судова о отварању и затварању стечајних поступака и где су предузећа дужници наставила са радом.
 13. Подносилац је оспорио изјашњавање Владе о неисцрпљивању правних лекова.
 14. Суд констатује да члан 61. Закона о Уставном суду прописује могућност измене, у предвиђеним роковима, коначне појединачне одлуке која је донета на основу неуставног закона (видети став 7 горе). Судска пракса коју је поднела Влада говори у прилог делотворности тог правног лека у пракси (видети став 12 горе).
 15. Правни лек на који се Влада позвала, а који је био подобан да заштити права подносиоца на основу чланова на које се позива, био је доступан подносиоцу. Међутим, подносилац није искористио овај правни лек у складу са процедуралним захтевима прописаним Законом о Уставном суду; његов захтев за измену пресуде је одбачен као неблагоприятан (видети *Gäfgen против Немачке [ВВ]*, број 22978/05, став 143, ЕСЉП 2010). Та одлука није била произвољна нити очигледно неразумна.
- Сходно томе, представка се мора одбацити на основу члана 35. ст. 1. и 4. Конвенције услед неисцрпљивања домаћих правних лекова.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

Проглашава представку неприхватљивом. Састављено на енглеском језику и прослеђено у писаном облику 3. октобра 2024. године.

Simeon Petrovski

Заменик секретара Одељења

Anne Louise Bormann

Председница